

[Alice Faber]

stillinger. Men dette er vel næppe heller ministerens mening. Men hvis dette ikke er meningen, skal der jo fyres endnu flere. Vil ministeren være venlig at udbyde denne problemstilling lidt nærmere, eventuelt ved beregningseksempler, f. eks. for det naturvidenskabelige, det humanistiske og det medicinske fakultet ved Københavns universitet?

Tove Niemann (FP):

Da mit partis ordfører i denne sag ikke kan være til stede, skal jeg knytte nogle bemærkninger til denne forespørgsel.

Fremskridtspartiet har gang på gang fremhævet, at der har været ført en uansvarlig uddannelsespolitik for de højere læreanstalters vedkommende, ja, for os at se har der overhovedet ikke fundet nogen styring sted. Dette har været ganske uansvarligt, både uansvarligt for de unge, som er blevet lokket ind i en længerevarende uddannelse på fagområder, som for mange studerendes vedkommende førte lige ud i arbejdsløsheden, og uansvarligt over for den producerende del af den danske befolkning, fordi det har været medvirkende til at forøge omkostningsniveauet til skade for erhvervslivet. På områder, hvor det kun har hæmmet udviklingen, har man planlagt ud over alle grænser, men på uddannelsesområdet, hvor en styring virkelig var nødvendig, blev denne ikke foretaget.

Der bliver talt så meget om, at vi skal sørge for gode sociale forhold, og at man hellere skal forebygge end helbrede, men de forhold, der har hersket på uddannelsesområdet, har ført til mange unge sociale tabere, unge, der i 6-8 år har arbejdet ihærdigt for at få en eksamen og derefter ikke har noget at bruge den til, for det er meget svært for disse unge, der ikke er så unge mere, når de er færdige med deres uddannelse, at skulle omstille sig til noget nyt. Så hvis undervisningsministeren nu vil følge fremskridtspartiets talrige opfordringer og arbejde for, at der først og fremmest sker en udbygning af uddannelser, hvor der efter endt uddannelse er gode beskæftigelsesmuligheder, kan det naturligvis kun glæde fremskridtspartiet.

Endelig må regeringspartierne, ligesom fremskridtspartiet har gjort det igennem mange år, konstatere, at der må ske en opbremsning af ansættelser af langvarigt ud-

dannede inden for den offentlige sektor. En følge heraf må naturligvis blive, at uddannelsen på alle de felter, hvor det kan lade sig gøre, skal gøres mere erhvervsrettet.

Denne forespørgsel drejer sig også om forskning, og forskning er nødvendig – det ses jo også tydeligt af, at erhvervslivet investerer stadig flere penge både i udviklingsarbejde og forskning.

Der har i flere år eksisteret kontraktforskning eller rekvireret forskning på de højere læreanstalter. Det er meningen, at dette område nu skal udvides. Det har fremskridtspartiet ingen betænkeligheder ved. Firmaer, organisationer osv. skal kunne bestille og købe forskning i større udstrækning, end det nu er tilfældet. Dette vil helt givet medføre en mere målrettet forskning. Selvfølgelig er der ikke grænser for, hvad der kunne forskes i, hvis vi havde uanede ressourcer, men desværre er det sådan, at der er forskningsområder, vi ikke har råd til i en krisetid.

Fremskridtspartiets opfattelse af løsningen på problemerne angående forskningen fremgår af vort lovforslag nr. L 117 fra 1975. Kort sagt går det ud på, at fordelingen af de skattebetalte tilskud til forskning foretages af folketingets forskningsudvalg, der til støtte får en kontraktansat forskningsdirektør, som også skal kontrollere, hvad der kommer ud af bevillingerne.

Bente Juncker (CD):

Af den forskningsdebat, folketinget havde i december 1982 på baggrund af en redegørelse fra undervisningsministeren, fremgik det, at forskningsindsatsen ikke kan bære store nye nedskæringer. Det siger ministeren stadig. De videregående uddannelser og dermed grundforskningen er ikke områder, hvor man kan hente rigtig mange kroner til hjælp for den betrængte økonomi, men i den oprydningsperiode, vi er i økonomisk set, er det umuligt helt at friholde nogen. Det, man så er nødt til at gøre, sådan som det også blev sagt fra CDs side i december 1982, er at vurdere og prioritere på en anden måde, så de midler, der fortsat må bruges, anvendes til de ting og på de steder, der er allervigtigst.

Krisen kradser, som vi alle ved, især ved Københavns universitet. Når jeg tager specielt dette universitet frem, er det, fordi det indtager en så central stilling, som det gør,